

paa lige Fod, enten de er store eller smaa. Jeg har ingen Statistik, men min sunde Fornuft siger mig, at det Kvantum Brødkorn, der skal afleveres pr. Tønde Hartkorn, i al Almindelighed let vil kunne svares. Jeg er selv Bruger af et lille Landbrug og har kun et Fjerdingskar over $\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn, og jeg har til Samfundet leveret 9 Tdr. Rug paa $\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn. Af den Jord, jeg har, skal der 10 Tdr. Land til 1 Td. Hartkorn, det er middelgod Jord, og naar jeg har kunnet levere 9 Tdr. Rug af denne Jord, vil jeg tro, at naar man ikke en Gang kræver Halvdelen, vil Kravet i al Almindelighed kunne opfyldes. Det vil i hvert Fald kun blive meget faa Steder, hvor det ikke kan opfyldes, og derfor kan jeg give det min Tilslutning og gøre det, uanset om vi har Rug og Hvede nok. Thi alene det, at man praktisk taget er gaaet over til at iblande Rugen med Byg, er simpelthen begrundet i, at man nærer Frygt for at faa for lidt Brødkorn. Hvorfor skal man saa overhovedet vente, som det ærede Medlem fra Svendborg Amts 3die Valgkreds (Wenzel Neergaard) vilde, idet han sagde, vi skulde give os god Tid? Jeg synes tværtimod, at skal vi have en Ligning, skal den komme hurtigt, thi naar Forholdet er af den Natur, at vi i dette Øjeblik bruger Byg til vort Brød, saa ligger deri en Angst for, at der ikke skal være tilstrækkeligt Brødkorn, og saa er det ikke mig Begrundelse nok, at det ærede Medlem siger, at naar det kommer frem altsammen, har vi tilstrækkeligt Brødkorn. Det gør ikke noget, at vi har en lille Beholdning, som vi ikke kommer til at bruge, vi har Brug nok derfor andre Steder. Men jeg mener rigtignok, at vi skal skabe det ensartede Grundlag. Kan vi blive enige om det, kan jeg tiltræde Forslagene. Vi maa blive enige om at gaa til Bunds med Hensyn til Ligningen, ramme den lille saavel som den store Jordbruger, og hvis der skulde være særlige Forhold til Stede enkelte Steder i vort Land, maa vi se at raade Bod derpaa. Det er nødvendigt under Forhold som disse, at vi sikrer os saaledes, at vi har den Beholdning, der er nødvendig til Brød, og at vi alle kommer til at levere i Forhold til vor Evne, hvilket her vil sige i Forhold til det Jordbrug, vi har. Her skal man ingen Skel sætte. Jeg tænker mig ikke, at der er nogen bestemt Hensigt forbundet dermed. Skulde der være det, har jeg meget imod, at man paa et Felt som dette vil grave en politisk Kløft. Mini-

steren sagde, at det var af Hensigtsmæssighedsgrunde, man havde sat denne Grænse, men det kan jeg ikke forstå. Det bliver nemlig lige let at beregne, enten man gaar til Bunds eller ej, og jeg begriber ikke, hvorfor man saa fritager den Klasse af Medborgere, jeg tilhører, hvorved man ligesom siger til os: I kræver, at alle andre Jordbrugere skal levere Brødkorn, men I vil selv være fri. Jeg vil nødig have en saadan Stilling. Jeg ønsker, at vi her som i andre Forhold, vi beskæftiger os med, skal Vilkaarligheden til Livs og skabe Ensartethed, det være, naar man ligner, eller naar man beskatter, eller hvad man foretager sig.

Emil Petersen: Vi drøfter her i disse Dage de Foranstaltninger, som vi skal foretage for at forsyne Landet med det tilstrækkelige Brødkorn. Jeg finder Anledning til — skønt det er noget, som enhver ved — at minde om at ihvad vi end siger, og ihvad vi end vedtager her, saa faar vi ikke en eneste Tønde Brødkorn, hverken Hvede eller Rug, mere end det, som nu forefindes i Landet. Det er meget for silde, at vi drøfter dette Spørgsmaal. Skulde Lovgivningsmagten med nogen Virkning have truffet en Afgørelse i dette Forhold, burde vi have gjort det for to Aar siden; allerede i Fjor var det for sent for indeværende Aars Vedkommende. Vi skulde have vedtaget saadanne Foranstaltninger, forinden Folk saaede deres Vaarsæd i 1915, thi efter at de havde besaaet deres Marker i Foraaret 1915 og lagt deres Driftsplan, var det for de allerfleste umuligt at forøge Vintersædsarealerne. Derfor forekommer det mig, at det for saa vidt er meget for silde at føre denne Diskussion. Men ikke en Gang for det indeværende Høstaars Vedkommende, for den Høst, som kommer i 1917, kan vi træffe virksomme Foranstaltninger, der forøger Hvede- eller Rugarealerne, end mindre Udbyttet. Det er ganske andre Forhold, som her er bestemmende, det synes jeg, vi skal gøre os klart. Jeg vil overfor en Udtalelse, der er gaaet igen hos flere Talere, og som særlig har taget Sigte paa at ramme dem, der ikke har saaet Vintersæd i Aaret 1915 og høstet i 1916, eller som ikke har saaet Vintersæd i 1916 for at kunne høste den i 1917, gøre opmærksom paa, at der maa foretages en Sondring mellem disse Landbrugere. Der er virkelig Landbrugere — og det er undertiden de dygtigste, de mest energiske, mest indsigtfulde og ansete paa deres